

BYFORENINGEN FOR ODENSE

Nr. 4 d. 7. september 1998

Bygningskulturens Dag

Bygningskulturens Dag
aktiviteter i Odense lørdag d. 12. september

Teknikkens Huse

kl. 10.00 indledes i Buchwaldsgade nr. 33
Thomas B. Thriges Elektricitetsværk

Danmarks ældste dieselmotor startes

åbent hus fra kl. 11.00 til kl. 14.00 hos

Vandværket

Odense Vandselskab a/s, Vandværksvej 7

Renseanlægget ved Ejby Mølle

Odense Vandselskab a/s, Ejby Møllevej

Odense Tekniske Skole

Allégade / Hunderupvej

Odense Bytrafik

Bytrafikkens ældste bus kører fra Buchwaldsgade til teknikkens huse

Bygningskulturens Dag

I 1991 tog Europarådet og Europa Unionen initiativ til bygningskulturens dage.
- også benævnt "European Heritages Days"

Danmark deltog første gang i 1993.
Dengang var 20 europæiske lande med i arrangementet og ca. 20.000 forskellige bygninger, monumenter og lokaliteter fremvistes.

I 1994 lagde man vægt på emnet "**Lukkede byer, åbne huse**". Hvor Odenses borgere kunne bese arven efter middelalderbyen i dele af Overgadekvarteret.

1995 gjaldt det "**Fæstningsbyer og Forsvarsanlæg**", hvor vi fokuserede på Næsbyhoved Slot og middelalderborgens voldgrave, der stadig kan ses i Næsbyhoved Skov.

1996 blev emnet "**Troens Huse, Dødens Haver**", hvor mange kirker og kirkegårde blev åbnet og vist frem under kyndig vejledning.

Og i 1997 hed det "**Fantasiens Huse**". I Odense fortaltes om byens teatre i fortid og nutid. Samtidig benyttede Byforeningen også lejligheden til at vise et andet af Odensearkitekten Niels Jacobsen's fantasifulde huse, nemlig Grand Hotel.

I år deltager 46 Europæiske lande. Her i Danmark medvirker 60-70 byer. Emnet var oprindeligt "De primær- og amtskommunale produktions- og driftsbygninger", men blev af Nationalkomitéen forkortet til "**Teknikkens Huse**" et navn, som også passer mere naturligt ind i "hus"rækken.

Overordnet har Miljø- og energiministeriet nedsat "**Nationalkomitéen for Bygningskulturens Dag**" som har til opgave at forestå den overordnede tilrettelæggelse, organisering og koordinering. Heri sidder ildsjæle fra bygningsfredningsfolk, arkitekter, kommunale bygningsekspertter, Skov- og Naturstyrelsen og nogle lokale by- / bevaringsforeninger.

Det lokale arrangement er afgørende for interessen. Derfor er det gensidigt, at såvel arrangører som de besøgende er engagerede i dagen. Det er jo også bl.a. ved den lejlighed, man skal bemærke sammenhængen mellem landskab, bebyggelse og fortidens kulturminder.

Det er også i Odense værd at bemærke at der er et interesseret og godt samarbejde med de kommunale myndigheder.

Benyt chansen til at se "Teknikkens Huse" i Din by !

På Nationalkomitéens vegne

Søren Møller
Rådmand f. Miljø- og teknik

Poul Karndal
Byforeningen for Odense

Thomas B. Thriges elektricitetsværk

Midt i Thrige Titans store bygningskompleks ligger stadig virksomhedens gamle kraftvarmecentral. Den er opført i 1915-16, 21 år efter Thomas B. Thrige startede sin fabrik for elektriske maskiner i Odense.

Oprindeligt fik fabrikken elektricitet fra et mindre anlæg med en kedel og en dampmaskine, men i takt med udviklingen voksede behovet for elektricitet, så man opførte den stadig eksisterende kraftcentral.

Den er naturligvis udvidet i takt med det stigende behov, ligesom dele af kedelanlæg ombyggedes, så man under anden verdenskrig kunne bruge tørv til dampkedlen. Der gik bare 5 gange så stor en mængde til, så der var ikke noget at sige til, at arbejdsmanden under krigen havde sat et skilt op på fyrpladsen, hvor der stod: "Helvedes Forgård".

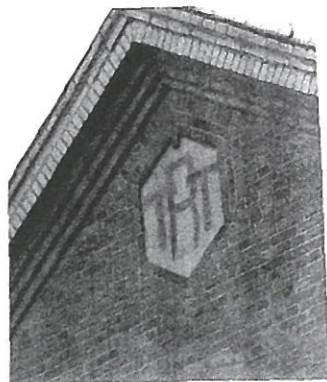
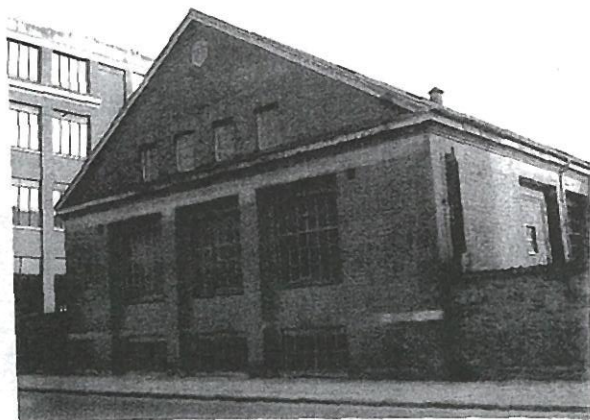
Fra 1916 og op til anden verdenskrig leverede Thriges kraftvarmecentral den elektricitet og varme, der blev brugt på Thriges fabrikker. Desuden leverede centralen jævnstrøm til Sct. Hans Landsogn samt til Nisted og Farstrup nord for Odense.

Kraftvarmecentralen er heldigvis bevaret den dag i dag, idet den har været anvendt til spidsbelastninger og afleveringsprøver m.m. Desuden blev den til for få år siden tillige anvendt som koblingsstation / transformator.

Samtidig repræsenterer huset også datidens flotte kontroltavler i marmor og messing.

Men der herskede også en anden ånd på arbejdspladsen dengang.

1. maskinmester bar ikke arbejdstøj, men var i jakkesæt, hvid manchetskjorte og slips. Fra sit ophøjede glasbur overvågede han driften og sine ansatte. Der sattes en ære i, at der kun fandt driftsafbrydelser sted i absolutte nødstilfælde - og nødvendige reparationer, der krævede strømafbrydelse, blev udført i middagspausen, hvor produktionen i fabrikshallerne ikke blev berørt.

1. mester havde også visse privilegier. Hver morgen tog han sin sodavandsflaske med the op af tasken og det blødkogte æg fra madkassen. Ægget stillede han i et trææggebæger sammen med sodavandsflasken på shuntreguleringsmodstanden bag målertavlerne. Og stakkels den, der stillede på magnetiseringen i løbet af formiddagen, så 1. mesters æg og the ikke holdt sig varme. Efter frokost gik han op på "højspændingsloftet", klappede sin liggestol af sækkelærred ud og tog sin middagslur. I den halve time var det forbudt at pille ved oliebydere og maskiner, der kunne vække "den gamle".

Resten af staben havde også nok at se til. Arbejdsmanden skovlede kul i en stor hejseband, som han tømte i kedlens fyrtragt. Kedelpasseren overvågede damptrykket på måleren ved kedlen, og i maskinhallen gik varmemesteren, der havde funktionærstatus efter mange år som kedelpasser, maskinmestrene til hånde. Varmemesterens arbejdsgrænse gik ved det elektriske system. Her overtog maskinmestrene.

Begreber som arbejdsmiljø og samarbejde blev først opfundet langt senere. Ingen var i tvivl om rangordenen. Ofte fløj råb og værktøj igennem maskinhallen, og døren til kedelrummet lukkedes så brat, at de blyindfattede ruder klirrende faldt på gulvet. Det var maskinlærlingens tjans at feje op og sætte nye ruder i. Lærlingen udsattes for lidt af hvert. F.eks. fik han under en arbejdsnedlæggelse ene mand til opgave at fyre op under kedlerne.

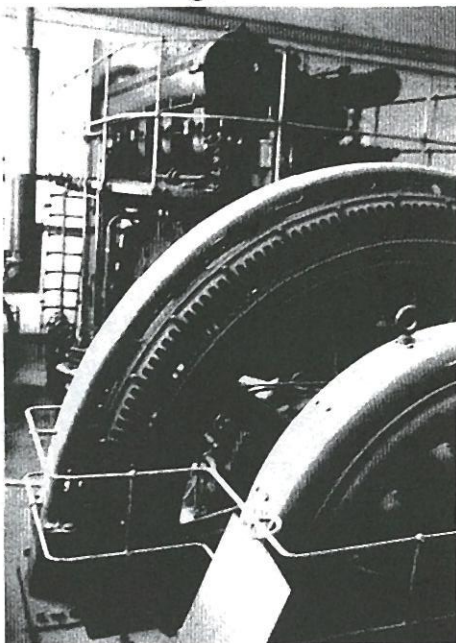
Bemærkelsesværdigt er de bevarede maskiner:

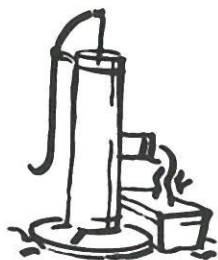
B&W dieselmotoren fra 1916 er en 4 cylindret, 4-takts dieselmotor med 2 brændstofpumper og luftforstøvning. Det særprægede ved maskinen er, at det er en såkaldt dualmaskine, idet motoren både trækker en 440 V jævnstrømsdynamo og en 3 x 380 V vekselstrømsgenerator.

Kraftcentralen er også enestående, idet der både findes høj- og lavspænding, veksel- og jævnstrøm.

Der er en stor omformer og 2 udligningsmaskiner. 3 store kviksvølvensrettere, 4 transformere m.m. Tillige en mængde tekniske raffineringer, som kun en Thomas B. Thrige, der havde stået i lære ved Thomas Edison, kunne opbygge.

Det er et klenodie, der bør bevares for eftertiden som et konkret minde om Thomas B. Thrige.

Odense Vandværk

Odense Vandselskab A/S

Vandforsyningen i Odense blev egentlig etableret på befaling af Frederik II i 1580, der satte gang i anlæggelse af en vandledning fra Roersdam vest for Odense til 3 bybrønde, der i 1586 blev opstillet på Flakhaven, Fisketorvet og på Skjolden i Overgade.

Det var brønde, som den kopi der blev opsat på I.Vilh. Werners Plads i forbindelse med byjubilæet i 1988.

Når vandet kom fra Roersdam (der ligger ved enden af det nuværende Kildemosevej), skyldes det især det kraftige kildevæld i den højt beliggende sø, hvorfra vandet selv kunne løbe til de opstillede bybrønde.

Systemet virkede fint og byens beboere var glade for at få vandet frit leveret på torvet.

Men desværre var datidens rørledninger af udhulede træstammer meget sårbare for frostsprængninger eller indtrængen af kloak- eller overfladevand, som gav misfarvning af vandet - eller det smagte af stald !

I 1789 sørgede stiftamtmand Buchwald for et nyt ledningsnet, som bevirkede en bedre forsyning af yderkvarterene. Men fra år 1800 til 1850 blev Odenses indbyggerantal næsten fordoblet, så nu blev der vandmangel.

I 1853 fik Odense et moderne vandværk, der gennem nye støbejernsrør pumpede det filtrerede vand direkte ud til forbrugernes egne vandhaner.

Men nu steg forbruget voldsomt. Dels var det lettere at få vand, men især krævede industrialiseringen vand - og befolkningstallet steg stadig.

Artesiske borer, d.v.s. borer hvorfra vandet ikke skulle pumpes op, men selv strømmede, løste problemet i en årrække.

Ikke mindst en 30-tommerboring i nærheden af Sanderum Tørvehave gav vand. Det tog 3 år at udføre denne boring, som var blevet forsinket af oversvømmelser, det høje boretårn var blæst omkuld i forårsstormen og da boret nåede ned i 36 meters dybde traf det på en kampesten.

Trods alle vanskeligheder endte 30-tommerboringen, der blev taget i brug i 1890, som en succes, der gav store mængder rent vand i de næste 60 år.

Behovet for mere vand voksede.

I 1897 bevilgede byrådet penge til en ny brønd, der skulle graves på selve vandværkets grund, hvor man havde konstateret masser af vand. Beretningen om arbejdet hermed overgår en spændingsroman !!

Marius Knudsen, maskiningeniøren som også havde udført 30-tommerboringen, turde love, at der kunne hentes endog meget vand her. Han havde nemlig tidligere prøveboret på stedet.

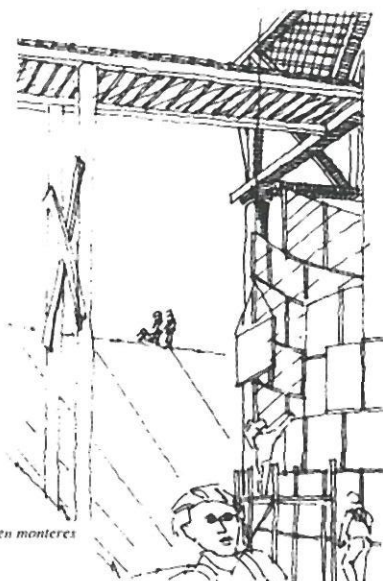
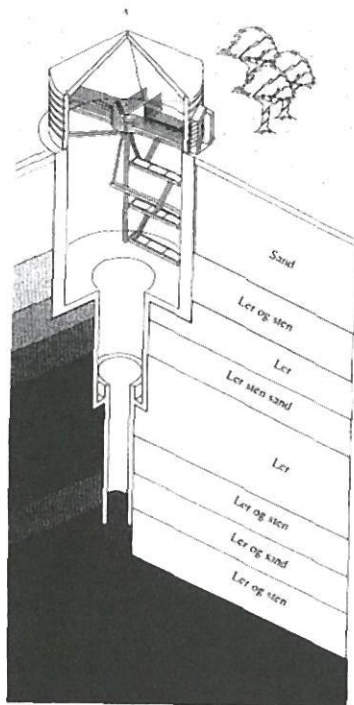
For ikke at komme for tæt på vandværkets bygninger flyttede man projektet omkring 40 meter fra det sted, hvor prøveboringen var lavet - og det

viste sig at være skæbnsvangert, idet jordlagene ikke svarede til prøveboringen.

Allerede et par meter nede stødte man på uregerligt flydesand, der trængte ind gennem sprækker i afstivningen. Så måtte brønden udvides fra de oprindelige $5\frac{1}{2}$ meter i diameter til en firkant på 8 gange 12 meter.

Det betød ganske vist et større gravearbejde, men til gengæld kunne der blive plads til pumper m.m., som der eller var påregnet en anden brønd til. Men flydesandet var mere drilagtigt end man havde forestillet sig, idet det gik helt ned i en dybde af 11 meter, og det blev ved med at skride ind i udgravningen.

Så tømrede man en ny og mere effektiv afstivning sammen inden i den første.

Klokken monteres

Et par uger senere var brøndgraverne nede i fast ler, og det så ud til at gå glat. For en sikkerheds skyld blev der ved overgangen til leret rammet en ekstra spunsvæg ned i bunden indenfor den øverste afstivning. Indenfor denne fortsattes arbejdet i en ny ramme på 5 gange 7 meter.

Flydesandet pressede imidlertid på og truede den øverste afstivning, så der måtte laves tværafstivninger, hvilket absolut ikke lettede arbejdet.

Der var nu gået 1 år, og man var kun nået 20 meter ned. Fra prøveboringerne vidste man, brønden skulle mindst 30 meter ned.

Det var imidlertid ikke gravearbejdet i bunden, der voldte problemer, men afstivningerne højere oppe. Heldigvis lovede de første vandførende lag godt.

Nogle dage ind i april 1898 indtraf katastrofen, og det hele skred sammen. Heldigvis skete det en tidlig søndag morgen, hvor der ikke var arbejdere i brønden.

Så forløb næsten et år med diskussioner om økonomi og nye løsninger.

Endelig i september godkendte byrådet Marius Knudsens forslag om en dykkerklokke og ydede ham et lån til det fortsatte arbejde - med pant i hans ejendom !

Dykkerklokken skulle være henved 15 meter i ydre diameter med dobbelt væg til senere udstøbning. Højden skulle være 8,7 meter, så den effektivt kunne spærre for flydesandet.

Arbejdet på dykkerklokken, der skulle være af jern, påbegyndtes i februar 99 - men netop da startede de strejker, der førte til storlockouten. Arbejdet måtte udføres af lærlinge og arbejdsmænd. Endelig i november 1900 stod klokken færdig på værkstedet på Rugaardsvej. Så tog det mere end 1 år at stille dykkerklokken på plads og etablere kraner til ophejsning af opgravet jord, stilladser o.s.v.

I februar 1902 begyndte gravearbejdet inde i den åbne ring.

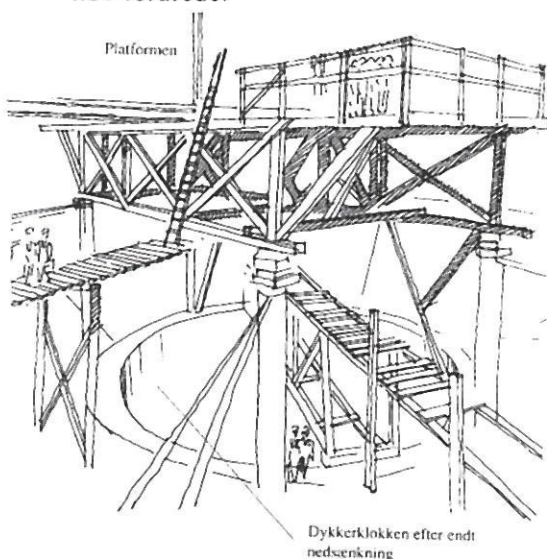
Da man var kommet halvt ned i flydesandet etableredes trykluftskamrene og man kom godt igennem flydesandet ned i lerlaget.

Man havde håbet at kunne drage nytte af den oprindelige nedre afstivning, men den duede ikke, så der måtte laves et træsænkekar, der siden blev udmuret i hårdtbrændte teglsten til dykkerklokkens underkant. Dennes dobbelte ydervæg udstøbtes i beton og brønden var nu 20 meter dyb.

Resten af gravearbejdet skete i en sænkebrønd, hvor man hele tiden murede ovenpå en jernramme efterhånden som denne sank ned i udgravningen. På den måde havde man en færdig brønd. Den 12. juni 1903, da brønden var nede i 31 meters dybde, brød vandet igennem og fyldte i løbet af ingen tid brønden til overkanten af dykkerklokken - d.v.s. ca. 2 meter under terræn.

De sidste 5 meter til den endelige dybde på 36 meter sprængte man sig vej i leret.

Den "store brønd" kunne levere dobbelt så meget vand, som datidens behov fordrede.

Odense Vandselskab as, der blev stiftet i 1994, har i dag til huse i en heldig kombination af den gamle maskinhal fra 1850'erne og tilbygninger med kontorer fra 1996.

Den oprindelige maskinhal fremtræder spændende med sine stål gitterspær og smukke, velbevarede murstenspartier. De nyere tilbygninger spiller udvendigt imellem felter af cedertræ, lakerede stålplader, eternit og zink. Indvendigt understreges de lyse rum af trapper i ahorn og inventar udført i lyse skandinaviske træsorter.

Udenom ligger et vandværk, der leverer $3\frac{1}{2}$ mio. m³ vand om året, filterhuse, pumpestation m.m. - og ikke mindst kan man bese "Store Brønd", der i 1989 blev forsynet med en ny overbygning.

Ejby Mølle Rensningsanlæg

Byens egentlige kloakering begyndte i 1866, hvor der nedlagdes en rørledning fra Gråbrødre Kloster til Rams-herrød. I 1890 var de fleste gader kloakeret med afløb til Odense Å, som var stærkt forurenet.

Ejby Mølle købtes af Odense Kommune i 1902 og i de kommende år byggedes en afskærende kloakledning langs åen til det nye rensningsanlæg, som blev taget i brug i 1908.

Siden er udvidelser og tekniske forbedringer fulgt i hastig takt, så Odense gennem mange år også på dette område har kunnet prale af at være foregangsby - og åen er nu så ren, at der atter er ørreder i den.

Den gamle bevaringsværdige Ejby Vandmølle ligger til den ene side og fremstår smukt og nænsomt restaureret i bindingsværk. (Nogle historikere mener, at der har ligget en vandmølle her, der var ældre end Munke Mølle ved Sct. Knuds Kirke).

På den anden side fremstår det nye ristehus i røde sten med et stort glasparti imod åen. Taget er udformet med et blybelagt ståltag

På den anden side ligger bygningerne, som udgør den synlige del af renseanlægget.

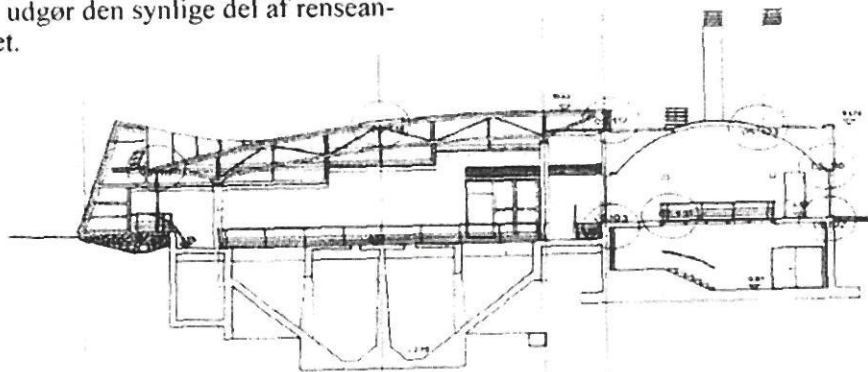
Det nye ristehus med sand- og fedtfang fremstår med et stort glasparti imod Odense Å, så det tekniske anlæg åbenbares. Et krumt blybelagt ståltag dækker sandfang m.v. Bygningens øvrige facader er udført i røde blødstøgne teglsten.

Arkitekten beskriver det således: Slusen - bygningens hovedindgang - fremstår i gule sten på vægge og gulv med trapper og bro i varmforzinket stål og et hvælvet loft med ovenlys med opalglasser, der kaster et diffust lys ned i kælderens. Det overdækkede sand- og fedtfang får lys ned gennem fire runde ovenlys i det himmelblå hvælv. Containerrum og risterum har af hygiejniske årsager klinker på gulvet og fliser på væggene. Rummene fremstår i en varm sandstensfarve som kontrast til maskinerne i rustfrit stål og de blå containere. I tavlerummet er alle overflader grå, værkstedet er grønt, mens lagerrummet mod syd er solgult.

Alt bærende stål, vinduer og døre står i grafitgrå og de fire store hejseporte i koboltblå.

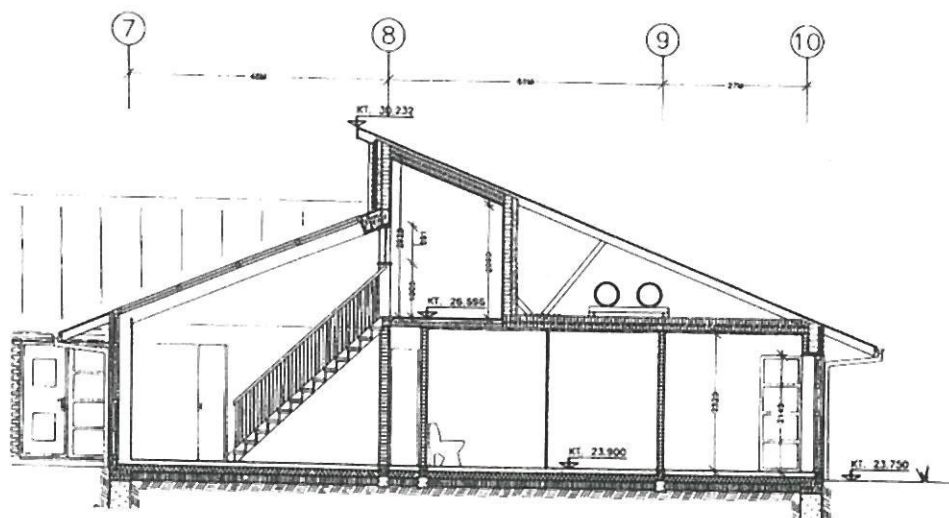
Gelændere, trapper m.m. er varmforzinkede.

Kort og godt: Huset understreger dette "Teknikkens Hus", hvor byens kloakvand renses for alle urenheder og salte.

Odense Tekniske Skole, Allégade

Odense Byggetekniske Højskole

Højskolen i Odense uddanner bygningskonstruktører og byggeteknikere. Begge uddannelser betegnes som videregående og kvalificerer til job i byggesektoren fx hos arkitekter, ingeniører, entreprenører, byggevareproducenter, boligforeninger og forsikrings-selskaber samt indenfor amter og kommuner.

Selv om de fysiske rammer for Højskolen er smukke gamle bygninger, beliggende midt i Odense Centrum, så er undervisningen baseret på den nyeste computer- og informationsteknologi, et meget højt fagligt niveau, en dygtig og alsidig lærerstab samt demokratiske undervisningsmetoder, hvor de studerende har stor indflydelse på egne læreprocesser.

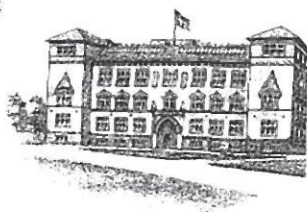
Begge studier fordrer en byggefaglig interesse, og - at man som studerende er aktiv. Udover den egentlige undervisning, hvortil der kræves forberedelse, så er det vigtigt, at man tager aktiv del i timerne og kan indgå i et socialt forpligtende samspil med de øvrige studerende. At studere er ikke blot at lære ny faglig viden, men også at udvikle sig personligt.

På Højskolen stilles der PC'ere til rådighed, og der er åbent til sent på aftenen og i weekend'en, så der er god mulighed for at arbejde på skolen.

På bygningskulturens Dag holdes der også åbent, således at det er muligt at komme og se de studerende arbejde på den elektroniske tegnestue.

Odense Tekniske Skole, Allégade

Odense Maskinmester Skole:

Den 3. maj 1897 startede 10 unge mænd på maskinistkurset på Odense Tekniske Skole et otte måneder langt kursus med undervisning tre timer seks aftener om ugen. Dermed var der gjort en beskeden start til det, der i dag udgør Odense Maskinmesterskole.

Oprindeligt var uddannelsen mere enkel end den vi kender i dag. Der var nærmest tale om et kort supplement til faglig uddannelse som maskinarbejder. I dag er maskinmesteruddannelsen en lang (3 år) og krævende uddannelse, som ruste de studerende til at besætte ansvarsfulde jobs i industri og søfart.

Maskinmestre har ofte rejseblod i årenerne. Mange er på et eller andet tidspunkt kommet til klodens fjerne egne, fordi de har haft job i skibe på langfart. Men samtidig er maskinmesteruddannelsen vejen til spændende job på land. Ca. 80 % af de uddannede maskinmestre arbejder i virksomheder på land. F.eks. som driftsleder, energikonsulent, maskinchef eller miljøkonsulent, men uddannelsen giver samtidig en god baggrund for at varetage ledende stillinger i virksomheder, der har større tekniske anlæg.

Skolen åbner sine laboratorier for alle interesserede lørdag d. 12. september fra kl. 11 til kl. 14.

Der vil blive mulighed for at stifte bekendtskab med al den teknik, der bruges i driften af større industrivirksomheder eller skibe. Udstyret, der vises frem, spænder lige fra den historiske dieselmotor til det nyeste indenfor computer simulering.

Der vil være studerende tilstede, så der er mulighed for at se udstyret i drift samt stille spørgsmål om uddannelsen.

Op gennem tiden har uddannelsen bevaret sit praktiske islæt, selv om teorien har fået en stadig større rolle at spille. Netop i kombinationen af teori og praksis har uddannelsen sin styrke. Gang på gang er maskinmesteruddannelsen blevet reformeret. Den teknologiske udvikling - og samfundsudviklingen i det hele taget - har gjort det nødvendigt. Her og nu står uddannelsen igen for at skulle moderniseres på væsentlige punkter, således at skolen er godt rustet til at tage imod fremtidens udfordringer.

Den daglige undervisning foregår som en kombination af teoretiske fag om formiddagen og praktiske øvelser om eftermiddagen på skolens laboratorier i kælderetagen.

Odense Bytrafik

Kørsel med bus nr. 30 til teknikkens huse

En egentlig kollektiv lokaltrafik startede i Odense med idriftsætningene af Odense Elektriske Sporvej i 1911.

Etableringen blev muliggjort ved en næsten samtidig ibrugtagning af det første kommunale elværk på Klosterbakken og driften af byens samlede elforsyning.

Sporvejen anlagdes i en hesteskoform fra Zoo via centrum til Hunderup Skov - senere udvidet med en liniegren til havnen, der dog hurtigt ændredes til betjening af Skibhuskvarteret til Fredens Kirke.

Efter ca. 40 års drift - i 1952 - var hele sporvejsanlægget nedslidt. En nedsat kommission anbefalede en sammenlægning af Odense Elektriske Sporvej og et i 1923 privat oprettet busselskab, at nedlægge sporvognsdriften og drive hele den kommunale lokaltrafik som en offentlig serviceydelse - udelukkende baceret på busdrift.

Odense Bytrafiks bus nr. 30 er en bus fra den første leverance af 16 nye busser i forbindelse med denne omlægning.

Bussen er bygget i Svendborg hos Smith, Mygind og Hüttemeier på et nyudviklet Volvo-chassis - og var meget revolutionerende ved sin fremkomst i 1952.

Der eksisterer stadig 2 busser af denne første revolutionerende type. En findes på Sporvejshistorisk Museum på Sjælland - har chassisnummer 1 og er Volvos første bus med underliggende motor. Den anden er ejet af Odense Bytrafik, og bruges stadig i drift ved specielle lejligheder.

Denne bus afgår kl. 11,00 og kl. 12,00 fra stoppestedet på Skibhusvej / Buchwaldsgade mod centrum ad Stationsvejen til Vesterbro / Vandværksvej - gennem Vester(bus)gade til Hunderupvej / Nonnebakken - og til Ejby Møllevej.

Bussen stopper ved besøgsåleene.

BYFORENINGEN FOR ODENSE

Langelinie 179, 5230 Odense M.

Formand & ansv. redaktør

Poul Karndal Jensen
Langelinie 179, 5230 Odense M.
Tlf.: 66 14 27 72, Fax 66 14 27 92

Næstformand & sekretær

Inge Steemann
Chr. Richards Vej 43, 5230 Odense M.
Tlf.: 66 14 37 56

Kasserer

Inga Maria Engström
Alban Torv 5 B, 5000 Odense C.
Tlf.: 66 11 64 60

Carin Kollster
Palnatokesvej 38, 5000 Odense C.
Tlf.: 66 14 86 65

Birte Landorph
Bergendahls Allé 14, 5250 Odense SV.
Tlf.: 66 13 11 75

Kristian Isager
Kronprinsensgade 32, 5000 Odense C.
Tlf.: 66 11 92 26

Villy Knudsen
Thorkildsgade 47, 5000 Odense C.
Tlf.: 66 17 92 06

Suppleanter :

Kaj Brinkmann
Falen 53 C, 5000 Odense C.
Tlf.: 65 91 88 80

John Hansen
Tyttebærvej 24, 5260 Odense S.
Tlf.: 66 14 91 03

Torben Kortegård
Christiansgade 90, 5000 Odense C.
Tlf.: 66 12 02 87

Hvad er Byforeningens formål, og hvad vil den ???

Byforeningen for Odense blev stiftet i 1976, hvor den indre by skiftede karakter efter en lang række gadegennembrud og nedrivninger. Karakteristiske bygninger og bykvarterer, som havde givet Odense sit særpræg, forsvandt.

Ønsket var dengang, som nu: Odense skulle være en by, som dens indbyggere med rette kunne være stolte af.

Bygningskulturen og bymiljøet skal værnes og bevares, - men ikke for enhver pris !

Det skal være byen, der bevarer sin livskraft og udvikler sig !!

Kort sagt - vi ønsker ikke en museumsby !

Derfor arrangerer vi debattmøder og foredrag, byvandring med historisk sagkyndige.

Vi arrangerer besøg på steder i byen, hvor folk normalt ikke kommer.!

Vi tager del i den offentlige debat og gør indsigelse, når vi mener, det er begrundet i hensynet til Odense, som vi skal være stolte af !

Bliv medlem !

Årskontingent for enkeltmedlem kr. 110,-
- - - - - pensionister - 85,-
(henvendelse til kassereren)

Poul Karndal